

Mikaela Bley

De meisjes
zonder naam

A.W. Bruna Uitgevers

Vrijdag 15 januari

Linn 15.45 uur

De weg was door de dichte sneeuw vrijwel niet te zien. Linn leunde met haar hoofd tegen de koude ruit van het achterportier. Ze staaarde in het donker naar buiten en gaapte.

Hoe ver was het eigenlijk? Hoe langer ze reden, hoe groter de afstand tussen de boerderijen, en het was nu al zeker een halfuur geleden dat ze voor het laatst een huis had gezien.

Ze ontmoette haar moeders blik in de achteruitkijkspiegel. De bezorgde frons tussen haar wenkbrauwen, die ze met filters had geprobeerd glad te strijken, leek net zo diep als de Marianentrog. Die diepe trog in de Stille Oceaan was een van de weinige dingen die ze bij aardrijkskunde op de middelbare school niet uit haar hoofd had hoeven leren, maar was gek genoeg helemaal vooraan in haar herinnering blijven steken en popte op zo gauw er iets diep was. Of ondiep.

‘We hadden drie kwartier geleden al op die school moeten zijn,’ zei haar moeder geïrriteerd, en ze nam een slok van de koffie die zo langzamerhand wel ijskoud moest zijn. Het was bijna twee uur geleden dat ze bij de McDonald’s buiten Stockholm gestopt waren.

‘En is dat mijn schuld of zo?’ vroeg Linn.

Ze hoorde een diepe zucht. ‘Tja, wat zal ik zeggen? Als jij op tijd je spullen gepakt had, hadden we eerder kunnen vertrekken.’

Linn wendde haar blik af en voelde dat ze moeite kreeg met ademen als ze naar de witte bomen keek die voor het raam langsflitsten. Ze was achterin gaan zitten, als een laatste pro-

test. Ze lagen al met elkaar in de clinch sinds de dag dat haar moeder dat internaat had voorgesteld. Wat had ze daar in hemelsnaam te zoeken, midden in de donkere bossen? Haar leven speelde zich af in Stockholm en nergens anders.

Op de radio tipte een opgewekte stem dat de parmaham bij de ICA Maxi in Nyköping in de aanbieding was, toen ze opeens een hoop gekraak hoorde en haar moeder een nieuwe zender probeerde in te stellen.

Uiteindelijk zette ze de radio uit en viel er een beklemmende stilte in de auto. Het bos voor het raam kwam dichterbij, de weg werd smaller.

‘Er is hier helemaal niets,’ verzuchtte Linn terwijl ze naar buiten keek.

‘Precies, meisje, het komt heus wel goed. Het is in de stad veel te druk voor jou.’

‘Ik ga hier dood van verveling.’

‘Heus niet. Heb je vanochtend trouwens je medicijnen geslikt?’

Haar moeder staaarde haar weer in de achteruitkijkspiegel aan.

Ze wist het niet meer, maar knikte toch maar van ja.

‘Ik wil helemaal niet naar die kutschool, dat je dat nou niet snapt!’ riep ze, en ze schopte tegen de stoelleuning voor zich.

‘Hou daar eens mee op,’ zei haar moeder korzelig. ‘Wat vind jij dan dat we moeten doen?’

‘Ik weet niet,’ mompelde Linn. Haar spijkerbroek kriebelde en zat veel te strak.

“Ik weet niet.” Dat is het enige wat jij kunt zeggen. Luister eens, ik ben wel klaar met deze discussie. We houden erover op. Tot jij achttien bent, ben ik degene die het voor het zeggen heeft.’

Nu had ze jeuk in haar haar. Linn zocht op de tast naar haar mobiel en haar oortjes, maar zag al snel in dat die voorin in het handschoenenkastje lagen. ‘Mag ik...’

‘Of vind je misschien dat het goed met je gaat?’

‘Nee.’ Linn strekte haar hals om lucht te krijgen.

‘Het spijt me,’ zei haar moeder, en ze streek met haar wijsvinger onder haar oog. ‘Ik denk dat het goed is, de school zal je helpen.’

‘Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen? Ik heb geen hulp nodig! Ik ga over een jaar het huis uit en dan ben je van me af.’

‘Linn toch, dat moet je niet zeggen! Ik wil helemaal niet van je af.’ Haar moeder draaide haar hoofd en stak haar hand naar achteren, en legde die op Linns been.

‘Nee, tuurlijk...’ zei Linn sceptisch, en ze trok haar been weg.

‘Dat is echt zo.’

De gordel werd strakgetrokken toen haar moeder opeens krachtig moest remmen. ‘Shit.’ Ze draaide zich om en keek alle kanten op. ‘Ik weet niet welke weg ik hier moet nemen. Die linker staat niet eens op de gps. Hoe kan het in godsnaam zo lastig te vinden zijn?’

Uiteindelijk koos ze de vertakking naar rechts. Ze passeerden een brug en reden dieper het besneeuwde boslandschap in.

‘Mag ik mijn mobiel?’ vroeg Linn.

‘We zijn er bijna, meisje, geloof ik,’ zei haar moeder, en ze opende het handschoenenkastje en pakte Linns mobiel. ‘Maar daarna gaat hij uit, dat weet je.’

Ze klonk bijna voldaan toen ze dat zei.

‘Het is anders wel mijn werk,’ zei Linn volhardend.

‘Néé! Je zit op school, jij hoeft niet te werken, en daar moet je blij om zijn.’

Linn zuchtte. Het liefst zou ze van school af gaan en willen leven als influencer – daar was ze tenminste echt goed in en dat was een veel beter alternatief dan, zoals haar moeder, de hele dag in een winkel staan om rijke dames uit Östermalm te

bedienen die allemaal dezelfde peperdure vaas wilden hebben (*nu ook verkrijgbaar in zwart*). Linn kon nu al, als ze dat wilde, meer aan haar handelsmerk verdienen dan wat haar moeder ooit zou verdienen bij de vooraanstaande interieurzaak Svenskt Tenn.

‘Jij begrijpt niet dat de dingen veranderd zijn, mam. Het is niet zoals toen jij jong was en een vakantiebaantje had bij de ijssalon.’

Linn ontgrendelde haar mobiel en ging naar Instagram.

Dat was een van de weinige dingen die haar duidelijk waren over het internaat: sociale media waren ten strengste verboden. De school had zelfs strikte regels voor hoeveel ze op internet mochten – vrijwel niet. Alleen dat al kwam ontzettend modern over voor een school van deze tijd, dacht ze terwijl ze de reacties op haar laatste post las.

Ze had zich uitgelaten over de ADHD-trend om daar opnieuw een genuanceerder beeld over te geven. Haar beeld. Niet omdat ze er eigenlijk veel over wist, die trend dus, maar ze had sterk het gevoel dat ze al die bekende Zweden die het maar hadden over hun ADHD als een soort superpower spuugzat was. Afgelopen voorjaar waren diverse BZ'ers naar buiten getreden met hun diagnose en hadden die verheerlijkt als iets positiefs, terwijl het voor haar en vele anderen juist het tegenovergestelde was.

Ze had van de zomer een soortgelijke post op haar blog geplaatst, die helemaal uit de hand was gelopen. Het ochtendprogramma *Nieuwsochtend* had haar uitgenodigd en er was een hatelijk debat ontstaan over de diagnose en haar kritiek op degenen die ADHD mooier wilden laten lijken dan het was. Ze had weliswaar meer volgers gekregen, maar de helft van hen haatte haar.

‘Nu zijn we er bijna. Geloof ik,’ zei haar moeder, terwijl Linn aan een nieuwe post begon. Omdat ze niet wist hoe lang het zou duren voor ze haar telefoon weer mocht gebruiken,

wilde ze een laatste post plaatsen. Ze uploadde een zwart vierkant, bij gebrek aan beter. Ze kon er moeilijk een foto op zetten van het bos, of de sneeuw, zonder te onthullen waar ze naartoe op weg was.

Jullie weten dat ik me al langere tijd niet goed voel. Nou, ik zal jullie daar niet meer mee lastigvallen. Alles wat ik wil zeggen, is dat ik de komende tijd vermoedelijk niet zo actief zal zijn. Maar ik zal af en toe inloggen en voor je het weet ben ik weer fulltime terug. Jullie betekenen zo ontzettend veel voor mij. Ik hou van jullie! Stay tuned. xxx Linn

Ze keek om zich heen en staaarde naar de hoge muren die op eens voor hen opdoemden.

‘Ik heb toch gezegd dat het een gevangenis is,’ zei ze bits.

Ze reden langzaam over een lange, besneeuwde weg die hen naar een groot, rood landhuis leidde. Waar was ze beland?

Voor een van de verlichte ramen op de tweede verdieping zag ze een stel meiden staan turen.

‘Ik weiger!’ zei ze toen de auto tot stilstand kwam.

Haar moeder stapte uit en deed het achterportier open. ‘Kom op nou, Linn.’

‘Ik ben niet van plan hiernaartoe te gaan,’ zei ze, en ze sloeg demonstratief haar armen over elkaar.

De sneeuw dwarrelde de auto binnen en de koude wind deed haar huiveren.

‘Jij moet Linn zijn,’ zei een vriendelijke stem iets verderop.

Ze keek omhoog naar het gebouw en zag een innemende vrouw van in de vijftig de trap af komen en naar de auto lopen.

‘Mijn naam is Amelia en ik ben de rector van deze school.’ Ze boog voorover en stak haar hand uit. ‘Welkom, Linn.’

Nog een helpende hand, dacht Linn, en ze beantwoordde de droge, koude handdruk met tegenzin.

‘Het spijt me enorm dat we zo laat zijn.’

De auto schommelde heen en weer toen haar moeder de achterklep dichtsmeet.

‘Dat maakt helemaal niet uit,’ zei Amelia, en ze klopte wat sneeuw van haar schouder.

‘Gelukkig. Het was verschrikkelijk weer om in te rijden en het was ook niet zo makkelijk te vinden,’ zei haar moeder, terwijl ze de tas in de sneeuw dumpte voordat ze Amelia een hand gaf.

‘Nee, jullie zijn niet de eersten die hier tussen de bomen en meren zijn gaan dolen,’ zei Amelia.

‘Estelle,’ zei Linns moeder, en ze wees op de achterbank. ‘En dit is mijn dochter Linn.’

‘Dat begrijp ik, we hebben elkaar al begroet,’ zei Amelia met een glimlachje in Linns richting.

‘Aha, mooi.’ Haar moeder boog voorover en fluisterde.

‘Alsjeblieft, Linn, kom er nu uit, we hebben het hier al over gehad.’

‘Nee, jij hebt het erover gehad,’ siste Linn, maar ze veranderde snel van strategie toen ze haar moeders donkere blik zag.

‘Ik beloof beter mijn best te gaan doen, mam, we kunnen nu naar huis. Ik zweer het.’

‘Daar is het nu te laat voor,’ verzuchtte haar moeder. ‘Je hebt beloofd het een semester te proberen.’

‘Omdat ik geen keus had,’ siste Linn.

Het was echt te laat. Ze had nooit moeten instappen. Ze had gisteren haar tas moeten pakken en ervandoor moeten gaan.

Er viel nu niets meer aan te doen.

Voordat ze uitstapte publiceerde ze de post en stopte de telefoon in haar zak. Zonder haar moeder aan te kijken rekte ze zich uit en inhaleerde de koude lucht diep in haar longen.

De sneeuw stooft nog steeds om hen heen toen ze de ijzige trap naar de ingang van de school op liepen.

Ellen 16.55 uur

Er zaten drie andere vrouwen in de wachtkamer op de tweede verdieping van de Vruchtbaarheidskliniek aan de Valhallavägen. Ik vraag me af of iedereen hier zit voor vitrificatie, zoals het zo mooi heet, dacht Ellen, en ze keek voorzichtig hun kant op om zich een beeld te vormen van het soort vrouwen dat hun eitjes liet invriezen. Ze was zelf ook een van hen, maar wist plotseling niet meer zo zeker waarom ze daar was.

Ze wilde een gezin. In elk geval ooit.

Ze wilde tijd kopen. Maar nu ze daar in de wachtkamer zat, werd het allemaal opeens zo echt, zo concreet. En vreemd.

‘Ellen Tamm?’

Ze keek op en zag een blonde man van haar eigen leeftijd voor zich staan. De vorige keer dat ze hier was, had ze met een sympathieke vrouwelijke gynaecoloog gesproken met donkere krullen. Waar was zij? Cecilia nog wat.

‘We gaan hier naar binnen,’ zei de arts, en hij wees op de kamer waar hij net uit gekomen was.

Alsjeblieft, geen mannelijke arts, dacht ze. Kon ze zich nog bedenken? Gewoon weggaan? Dat zou misschien het beste zijn. Doen alsof ze daar nooit geweest was.

‘Bent u Ellen Tamm?’ vroeg hij opnieuw, onzeker, ongeduldig. Hij had een stap naar voren gezet en zijn blik op haar gevestigd.

Ze knikte, kwam schoorvoetend overeind en liep naar hem toe.

‘Karl Johansson,’ zei hij met uitgestoken hand.

Ellen stelde zich voor en ze gingen naar een vierkante kamer met witte muren, verlicht door felle tl-buizen. Karl ging achter zijn computer zitten en nodigde haar uit plaats te nemen op een van de stoelen ertegenover. Ze legde haar tas op haar schoot.

‘U kunt uw jas daar aan die haak hangen,’ zei hij, en hij wees naar de muur achter haar.

‘Dat hoeft niet,’ zei ze, terwijl ze haar tas omklemde.

‘Oké.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek opnieuw op het scherm voor zich. ‘Zoals u wilt. Ellen Ann Margareta Britta Ingrid Tamm. Klopt dat?’

Ellen knikte.

‘Veel namen,’ constateerde hij.

‘Tja, het was blijkbaar moeilijk kiezen.’ Ze haalde haar schouders op en keek in het kamertje om zich heen.

Ze namen haar persoonsnummer en contactgegevens door.

Ellen gluurde naar de onderzoekstafel en vroeg zich af of Karl daadwerkelijk degene was die haar zou onderzoeken. Dat voelde wat ongemakkelijk en bovendien was ze al uitvoerig onderzocht.

‘Wordt u Kalle genoemd?’

‘Nee,’ zei hij streng, terwijl hij een stapel papieren bundelde.

‘Wat gaat er vandaag gebeuren?’ vroeg ze.

Hij keek haar aan. ‘Om zeker te weten of u geschikt bent voor de behandeling om eicellen te laten invriezen, moeten we grondig onderzoek doen. Dat begrijpt u vast wel, toch?’

Ze knikte en hij ging op zijn autoritaire artsentoon verder.

‘Het belangrijkste is om duidelijkheid te krijgen over de vraag of uw eicelreserve groot genoeg is om de meer dan tien beoogde eicellen te kunnen invriezen. U bent al begonnen met het onderzoek bij mijn collega...’

Karl keek weer op het scherm.

‘... Caroline...’

Inderdaad, zo heette ze.

‘... dus mijn taak vandaag is om alle feiten daaromheen te verzamelen. We gaan het hebben over eventueel eerdere zwangerschappen en zo. We zullen nu een aantal verschillende tests doen om meer te weten te komen over uw eicelreserve en om besmettelijke ziektes te kunnen uitsluiten die de behandeling zouden kunnen bemoeilijken. Daarna, binnen een paar dagen, als we alle uitslagen hebben, nemen we contact op om u uitsluitsel te geven. Tot zover alles duidelijk?’

Ze knikte langzaam, herkende die beschrijving van de vorige keer. Hij gaf haar een formulier. ‘U kunt dit later invullen, na ons gesprek.’

Ze staaarde naar de vragen over roken, alcohol, depressies en ziektegeschiedenis, en voelde zich opeens helemaal mat. Op dat moment piepte haar mobiel in haar tas. Een sms’je.

‘Zou u die willen uitzetten?’ vroeg Karl, en hij keek op.

‘Ja, sorry.’ Zonder naar haar telefoon te kijken zette ze hem op stil.

‘Bedankt,’ zei hij, en hij keek haar aan. ‘Slikt u momenteel medicijnen?’

‘Niet direct,’ zei ze.

‘Niet direct?’ vroeg hij.

Vervolgens piepte haar mobiel opnieuw.

‘Nee hè,’ zei Ellen met een geforceerd glimlachje. ‘Ik dacht dat ik het geluid had uitgezet, maar ik zet hem nu helemaal uit. Het spijt me.’

‘Oké,’ zei Karl verbeterd, ‘maar gebruikt u nu wel of geen medicijnen?’

‘Nou ja, kijk,’ zei ze, en ze begon wat schoorvoetend te vertellen over de pillen die ze in huis had om haar duistere gevoelens te dempen. Ze noemde ze een voor een op.

‘Maar het is niet zo ernstig,’ mompelde ze, bang dat hij het een halt zou toeroepen en zou uitleggen dat het zinloos was

om überhaupt te denken dat je eicellen kon laten invriezen als je zoveel medicijnen slikte – bang dat hij tegen haar zou zeggen dat ze niet geschikt was als moeder.

Hij vertrok geen spier toen ze alle medicijnen opsomde.

‘Bedankt,’ zei hij toen ze klaar was. ‘Maar u slikt dus geen dingen als Ritalin of dat soort preparaten?’

‘Nee,’ zei ze. ‘Zulke dingen niet. Waarom vraagt u dat?’

‘Gewoon een formaliteit,’ zei hij, en hij keek omlaag naar zijn papieren.

‘Bent u van plan uw kinderen zelf op te voeden?’

‘Sorry hoor, maar wat doet dat er nou toe?’

‘Helemaal niets, maar ik moet dit soort vragen toch stellen.’

‘Waarom moet dat? Dat is toch aan mij, lijkt me.’

‘Geen commentaar, noteer ik hier,’ zei hij zuchtend.

Zo gauw ze weer beneden bij de ingang van de Vruchtbaarheidskliniek was pakte ze haar mobiel, er bijna zeker van dat het William was, ergens in Europa, die haar had ge-sms’t. Ze kon zijn optredens niet bijhouden. Misschien dat hij nu in Berlijn was. Ze was zelfs vergeten wanneer hij thuis zou komen.

Was het vanavond? Was het morgenavond?

Toen keek ze op haar mobiel. Ze had het laatste uur meerdere sms’jes ontvangen. Eentje was van een onbekend nummer.

Ze voelde zich helemaal leeg na het artsbezoek en haar ogen brandden toen ze ze opendeed en het absurde berichtje las:

Neem jij tips aan tegen betaling?

Iemand die een geintje wilde uithalen? Als misdaderverslaggever was ze eraan gewend tips te krijgen, maar het kwam maar zelden voor dat mensen meteen over geld begonnen.

Tips voor hoe je een goede moeder wordt? dacht ze, terwijl

ze snel het nummer van de afzender kopieerde en dat in het zoekveld van een nummerinformatiedienst plakte.

Geen resultaat.

Voordat ze wat kon schrijven, piepte haar toestel opnieuw.

Nog een sms'je van datzelfde nummer.

Jonge vrouw dood. Niet ver van waar jij bent opgegroeid.

Ellen 21.47 uur

Niet ver van waar ik ben opgegroeid? dacht Ellen.

Hoezo opgegroeid? Op Örelo?

Ze had vrijwel de hele avond aan het berichtje moeten denken. Misschien was het gewoon een grap. Een ontzettend slechte grap in dat geval, die haar helemaal uit het lood had geslagen. De redactie had geen informatie binnengekregen over een dode vrouw in de provincie Södermanland en toen ze met de politie in Nyköping sprak, leken die ook geen idee te hebben waar ze het over had.

Ze had een extreem droge mond toen ze thuiskwam en stond aardig te wankelen toen ze haar laarzen probeerde uit te trekken.

Ze had vrij vroeg gegeten bij restaurant PA & Co, samen met haar oude schoolgenoten van Lundsberg, Mickan en Fia, en veel te veel whiskey sours in korte tijd gedronken. Ze had amper wat van haar tartaar gegeten. Ze had geen trek gehad. Fia had haar een enorme uitbrander gegeven omdat ze meer aandacht had voor haar telefoon dan voor het verslag van het feest van vorig weekend, dat was geëindigd met overgeven en een ambulance.

Ze hadden een dessert gedeeld en toen Fia meer drank bestelde en bleef steken in de uitleg van de snelste weg naar de Malediven had Ellen besloten naar huis te gaan.

Nu dimde ze de verlichting in haar appartement en ging in de erker zitten. Voordat ze haar laptop openklapte keek ze uit over het eiland Skeppsholmen aan de andere kant van het

glimmende, zwarte water van Strömmen, waar het ijs nog geen vat op had gekregen, hoewel het heel koud was. Weer werd ze getroffen door de enorme schoonheid van Stockholm en ze kon haar blik maar moeilijk losrukken om haar laptop te ontgrendelen en internet te scannen.

Voor de laatste keer constateerde ze dat er geen nieuws was over een dode vrouw in Södermanland.

Als het een grap was, zou die persoon zich zo langzamerhand wel kenbaar hebben gemaakt.

Kon het Didrik zijn? Didrik Schlaug – met een nieuw, geheim mobiel nummer. Hij had zich echt het hele jaar koest gehouden, nadat ze hem duidelijk had gemaakt dat hij niet meer welkom was in haar leven. Was hij het? Wilde hij weer een spelletje met haar spelen?

Wie ben je? schreef ze opnieuw in een berichtje, en ze besloot een fles wijn open te maken in afwachting van Godot. Maar één glaasje. Ze had dorst na al die cocktails en meende dat wat pinot noir haar verhemelte weer zou bevochtigen.

Toen ze de laatste fles uit de wijnkoelkast haalde, constateerde ze verbaasd dat ze moest bijbestellen.

Ze begreep niet hoe die zo snel op konden zijn. Het was nog niet zo lang geleden dat ze de voorraad had aangevuld.

Ze ontkurkte de fles en schonk een drinkglas tot de rand toe vol – ze kon niet langer tegen die überpretentieuze glazen op een voet. Ze pakte er, bij gebrek aan beter, een vork en een pot jalapeños bij en liep terug naar de erker. De wijn rook bedompt, vermoedelijk zat er kurk in. Dat was dan maar zo, want er was niets mis met de smaak. Hij moest vast alleen even luchten, dacht ze toen haar mobiel op de vloer begon te trillen.

Ze pakte hem snel op en las het berichtje op het scherm.

Wat betaal je voor tips?

Ze dacht even na voor ze antwoord gaf.

Dat hangt ervan af. Je moet meer vertellen. Wat weet je?

Ze staaarde naar haar telefoon, terwijl ze afwisselend een jalapeño en een slok wijn nam. Waarom gaf diegene geen antwoord?

Toen er een halfuur verstreken was en ze haar glas voor de tweede keer had bijgevuld, belde ze op.

De telefoon ging drie keer over en toen hoorde ze een mannenstem.

‘Hallo,’ zei Ellen, en ze knoeide wijn op haar T-shirt. Ze was er niet op voorbereid dat er iemand zou opnemen.

‘Ja, sorry dat ik niks van me heb laten horen,’ zei een krakende mannenstem. Hij klonk in elk geval niet als Didrik.

‘Maakt niet uit, ik ben gewoon nieuwsgierig...’

‘Ik heb gehoord dat je geld kunt verdienen als je het tv4 Nieuws tipt, klopt dat?’

‘Tja, dat hangt ervan af,’ zei ze, ‘eigenlijk betalen we niet voor tips. Maar met wie spreek ik?’

Hij gaf geen antwoord.

Ze kon betalen voor tips, tuurlijk, kleine bedragen. Dat was niet iets waar ze trots op was, maar soms was dat net het duwtje in de rug zodat zij haar werk kon doen.

‘Vertel me wat je hebt.’ Ze ging rechtop zitten en legde haar laptop goed op haar schoot.

‘Niet voordat je tienduizend kronen naar me overmaakt,’ zei de man.

Ellen zuchtte. ‘Ik maak niet zomaar geld over. Maar we kunnen het erover hebben als je mij wat meer informatie geeft, zodat ik weet waarover ik een standpunt moet innemen.’

Ze schonk meer wijn in haar glas. Moest ze ophangen?

‘Wilde je nog wat zeggen? Of was dat alles?’

‘Weet je niet meer wie ik ben?’ vroeg hij toen ze het gesprek net wilde wegdrukken.

‘Nee, niet zo een-twee-drie. Zou ik je moeten kennen?’

‘Ik zie jou altijd op tv, dus ik dacht: met haar moet ik contact opnemen als ik...’

‘Oké, dat is goed,’ zei ze, ‘maar vertel, waar heb je een tip over?’

Ze wilde hem nog maximaal vijf seconden geven. Ze kon niet begrijpen dat ze zo stom was geweest om zoveel tijd aan deze man te besteden. Ze had geen extra klussen nodig, ze was nu al van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat bedolven onder het werk.

Het klonk alsof hij buiten was, het waaide en ze vermoedde geblaf op de achtergrond.

‘Ik ben bij het Laken-meer,’ zei hij.

Het Laken-meer. Ze kreeg een ijzig gevoel in haar maag. ‘Op Pålhagen dus?’

Niet ver van waar ze is opgegroeid. Dat wist hij inderdaad.

‘Ja, bij de Graaf, als je weet wie dat is?’

Zeker, ze wist wie de Graaf was.

‘Ik was buiten met de hond,’ ging de man verder. ‘Toen we over de brug bij de oude krachtcentrale liepen, begon hij te blaffen en rende naar het water. Ik kon hem niet stil krijgen en ging erachteraan. Toen ik met mijn zaklamp scheen, zag ik...’

Hij zweeg.

‘Wat zag je?’

‘We kwamen bij het water, de hond en ik, en daar lag een lijk dat... Het leek wel alsof ze in het rooster was vastgevroren. Een jonge vrouw.’

Er ging een koude rilling door Ellens lijf.

‘De politie is net gearriveerd en ze hebben alles afgezet en zo, ze zeggen dat het moord is.’

Waarom had ze daar niets over gehoord?

‘Misschien kunnen we afspreken, dan kan ik je meer vertellen.’